

Tomas Taškauskas

Abraomai, kur iškeliauji?
Į nepažadėtąją žemę.
Abraomai, ką veiksi ten?
Statysiu ledinį Babelio bokštą.
Abraomai, kas tave pakvietė žygiui?
Pats sugalvojau.
Abraomai, kur gyvens tavo palikuonys?
Nebus jų; nenoriu ---

Nuotraukose tampame skaičiais
Lietuvai 1000 metų, o man
Dar nė 100, nė pusės 100

Kinta valstybių vardai
Kinta sostinės, menas, kinta
Žodžiai *I will kiss You*

Kristaus pasija, žmonių meilės kančia,
Akyse Adomas ir Ieva,
Skelbiantys ultimatumą Dievui;

Kas nekinta?

Kartais jaučiuosi per rimtas.

Vasara. Lietaus žadintuvas.
O aš vis negaliu pabusti
Iš skausmo, nevilties,
Slogių prisiminimų.
Lyg neaišku būtų kas
Laimėjo Žalgirio mūšį,
Su kuo daugiau neapsikabinsiu...

Laiškai, ir vėl tik laiškai.

Popierius, kurį noris išmesti,
Sudeginti, išmesti degantį.

Ugnį užgesinti ugnimi.

Medžiai atiduoda
Dangaus ryšininkei
Rudens žemėlapius

Ex ponto

Toks šaltis čia, kad net raidės pamėlsta
Knygos pradeda kosčiot, silpnesniosios miršta

Kartais sapnuoju Vergilijų,
Taip ir nespėjusį sudeginti Eneidos,
Ugnį maitinantį ugnimi, nespėjusį mirti

„O aš, ar mirsiu?“

---

apsimetu paveikslu
kurį reikia stebėti iš nugaros
many nutapyta
raudona apokalipsė
rėmai taip seniai neatnaujinti
kad auksas vertę prarado
tad neturiu teisės
išstart kitų žodžių
užbaigsiančių
piligriminę sapno kelionę
„tu, kurs nespėjai suprasti žiemos
grožis yra kelias, kuriuo privalai išeiti“

tomografija

kad dailininkai turi nužudyti gamtą
sužinojau dar mokykloje
kai mano liūdesio valstybė
paskelbė priklausomybę, o žmonių
žmonių išmokusių ne mano kalbą
vis daugėjo, įtampos nebuvo
nėra ir laiko viską prisiminti
pamatyti, apmąstyti
kad linija siužetinė – tai kreivė

Atominis karas vyksta šitaip –
Mes virstam atomais
Nereikalingais vienas kitam
(gausybė sprogimų)
Lieka nuoplaišos
Geliančios metlaikių rakštys
(sekundės, kurias pavadintum gyvenimu)

Mirštanti meilė; ji primena baltą Biliūno katytę;
arba sudiržusį Morkūno eilėrašį

Mes sergam spinduline liga,
Mes sugeriam saulės spindulius
Mes slepiam akis po akiniais, po švininiu dangum
(mūsų meilė su akiniais)

Mūsų akyse – prisiminimų degtukai
Saulėtekių ir saulėlydžių pilki mikrofilmai

Gal taip ir sulauksim
Gražios pasaulio pabaigos